

Folketinget
Christiansborg
Retsudvalget
1240 København K

Formanden
24. marts 2011

Vedr. L 136 - Lovforslag om ændring af lov om erstatningsansvar og lov om arbejdsskadesikring, særligt om tidspunkt for ophør af krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste m.v.

Lovforslaget L 136 har angiveligt to formål, dels at stille alle skadelidte lige, uanset om der er tale om erstatning for en arbejdsskade eller en fritidsulykke, dels at undgå at de skadelidte overkompenseres.

Intet af disse formål kan i sig selv kritiseres som værende illegitime, men når ligestillingen gennemføres på en måde, som forringer mange skadelidtes forhold drastisk og oven i købet særligt rammer de svært og meget svært skadelidte, er ligestillingsmålet komplet forfejlet.

Justitsministeriet skylder Retsudvalget en grundig redegørelse for lovforslagets virkninger på erstatningsniveauet. Når denne er givet, vil der næppe være noget medlem i udvalget, som vil stemme for lovforslaget.

Erstatning for personskade består af to komponenter:

- Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste frem til stationærtidspunktet, som er skærings-tidspunktet mellem tab af indtægt indtil skadelidte er behandlet og rehabiliteret så langt, som dette er lægelig muligt.
- Erhvervsevetabserstatning for den varige forringelse af funktions- og arbejdsevnen, som tilskadekomsten medfører.

Disse to hovedbestanddele af erstatningskravet skal give skadelidte fuld erstatning, hverken mere eller mindre. Det er ikke alene i skadelidtes interesse, at dette skal ske, men det er også i hele samfundets interesse. Det gælder også for skadevolder, som jo samtidig er potentiel skadelidt ved en anden situation. Og det er tillige i det offentliges socialretlige interesse, at det private erstatningssystem via forsikringsselskaberne bærer deres del af den kompensation, som skadelidte har krav på. Underkompensation af skadelidte øger i hvert fald på sigt behovet for offentlig forsørgelse, og det har ingen andre end ansvarsforsikringsselskaber glæde af. Underkompensation af skadelidte bør derfor ikke forekomme, men det er lige præcis hvad, L 136 vil føre til endda i meget høj grad. Lovforslaget ligner en stor gave til forsikringsselskaberne givet primært på de skadelidtes bekostning og tillige delvis afledt heraf på det offentliges forsørgelsesvæsens regning.

Skadelidte bliver ikke overkompenseret efter gældende ret, men er for så vidt angår erhvervsevetab udsat for en betydelig underkompensation som følge af det igennem en år-række lave - p.t. ekstraordinært lave - renteniveau. Den udmålte kapitalerstatning bliver for lav, fordi erstatningsbeløb giver for lavt et afkast til at dække skadelidtes løntab pr. år resten af livet.

Det er det givne udgangspunkt efter gældende ret.

Og denne uheldige retstilstand vil L 136 forværre i betydelig og højst uheldig grad.

L 136 vil forkorte - og eventuelt helt ophæve - den tid i hvilken en skadelidt med mere end et erhvervsevnetab på 15 % kan få gavn af tabt arbejdsfortjeneste.

Lovforslaget ændrer stationærtidspunktet, således at tabt arbejdsfortjeneste ikke skal ydes længere end til det tidspunkt, hvor skadelidte (kan konstateres), at have lidt "et varigt erhvervsevnetab på 15 % eller mere".

Ved alle svære og meget svære skader kan det jo konstateres blot få dage efter ulykken. Disse skadelidte vil fremtidig ikke få nogen form for tabt arbejdsfortjeneste, hvis L 136 bliver vedtaget. Det betyder tab i en størrelsesorden på omkring 100.000 kr. og i visse tilfælde væsentligt mere for de skadelidte, som pådrager sig de større og mere omfattende skader. Det er der vel næppe nogen ud over forsikringsselskaberne, der ønsker.

PTU skal på de skadelidtes vegne meget kraftigt henstille, at L 136 ikke bliver gjort til lov. Lovforslaget bør trækkes tilbage.

Venlig hilsen

H. Kallehauge
H. Kallehauge

Tidl. landsdommer
Formand for PTU